

Jens Lapidus

Dead man walking

Vertaald uit het Zweeds door Neeltje Wiersma

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

1995

De kaars die zijn zus vasthield wierp een flikkerende gloed en deed de hal er bijna griezelig uitzien. Ze stonden in een rij alsof ze Sint-Lucia gingen vieren. Teddy droeg het cadeau en zijn vader de taart. Darko stond achteraan met een slordige tekening in zijn hand die hij de dag ervoor op school had gemaakt. Teddy vond het stiekeme gedoe en het gefluister leuk. Het gezin was verenigd in een eigen traditie. Voor één keer was er vrede. Linda's geschreeuw en de dichtslaande deuren waren verdwenen, en het gezicht van zijn vader zag er ontspannen uit in het flikkerende licht. De hal was niet werkelijk eng; er heerste alleen maar een gevoel van saamhorigheid.

Ze naderden de slaapkamer. Zijn vader wachtte altijd tot ze er recht voor stonden, en pas wanneer hij de deurklink naar beneden duwde, begonnen ze te zingen. Hij was net zo slecht in 'Lang zal ze leven' als in alle andere traditionele liedjes, maar toch zong hij het hardst.

Ze liepen naar binnen.

Eerst konden ze haar niet zien in de duisternis. Haar haren hingen als een sluier voor haar gezicht, zodat ze gecamoufleerd was. Toen begon zijn moeder te glimlachen; haar tanden waren nu het best zichtbaar.

Teddy overhandigde haar het pakje.

'Jemig, wat mooi.' Mama hield de ochtendjas omhoog die

hij had gekocht. Hij was zacht en wollig, roze met een brede ceintuur. ‘Die moet ik meteen passen.’

‘Hallo?’ riep hij toen hij uit de douche kwam, deodorant onder zijn armen, haren gekamd, handdoek nog om zijn heupen gewikkeld. Hij zou de laatste moeten zijn – iedereen ging eerder dan hij naar school en werk – maar hij had een geluid gehoord uit de slaapkamer van zijn ouders.

‘Ik ben er nog,’ klonk de stem van zijn moeder.

Ze lag nog steeds op bed, gekleed in haar ochtendjas, het verjaardagscadeau. Het rook er vreemd.

‘Ik begin pas om negen uur,’ zei Teddy schuld bewust. Hij wist dat ze zou vragen waarom hij nog niet weg was.

‘Dan moet je alsnog opschieten, schat. Je mag niet te laat komen.’

Ze was altijd aan het zeuren. Wat maakte het uit dat hij een beetje laat was? Hij draaide zich om. ‘Ben je ziek, mama?’

Ze glimlachte. ‘Ik voel me niet zo lekker vandaag. Ik heb een beetje overgegeven. Typisch, niet? Ziek worden op je eigen verjaardag.’

Teddy had nog nooit meegemaakt dat zijn moeder zich ziek had gemeld. Sterker nog, hij kon zich niet herinneren dat ze ooit last van haar maag had gehad, zelfs niet op de gebruikelijke manier. Het was vreemd om haar zo op bed te zien liggen.

‘Vind je de ochtendjas mooi?’ vroeg hij.

Zijn moeder lachte. ‘Ongelooflijk. De mooiste ochtendjas die ik ooit heb gehad. Heb jij hem uitgekozen?’

Een warmte verspreidde zich door zijn lichaam. Teddy knikte.

Vorige week was de situatie precies omgekeerd geweest. Teddy had de koorts en de verkoudheid de avond ervoor al voelen opkomen, of beter gezegd: hij had zelf niet doorgehad dat hij koorts had, maar zijn moeder had zijn temperatuur

gemeten en besloten dat hij echt niet naar school kon. In plaats daarvan moest hij mee naar haar werk. Hij wilde eigenlijk niet. Hij was te oud en had nooit echt de charme van kleurpotloden en kopieermachines begrepen, maar zijn moeder was onvermurwbaar.

Het was leuker dan verwacht. De baas van zijn moeder, Conny, liet hem in een aparte kamer zitten waar een computer stond met spelletjes. Conny en zijn moeder waren al collega's zolang Teddy zich kon herinneren. 's Middags mocht hij mee om naar een heleboel 'prototypes' te kijken, zoals Conny het uitdrukte. 'Het heet eigenlijk EldE drieëntwintig, maar wij noemen dit luchtverdedigingssysteem Bamse.'

Zijn moeders bijnaam was dus nog toepasselijker dan hij had gedacht. Hij, zijn vader en Linda noemden haar allemaal Bus-Bamse, naar het sterkste beertje van de hele wereld uit de stripverhalen.

Hoewel hij langer dan normaal had mogen blijven liggen, moest hij nu toch opschieten.

'Wacht,' zei zijn moeder. 'Kom en ga zitten.' Ze klopte op de rand van haar bed.

De kaars stond nog steeds op het nachtkastje, uitgeblazen en eenzaam, net als de straatlantaarn voor Teddy's raam, die nooit werkte.

'Gaat alles goed op school?'

Hij wist waarom ze het vroeg. Vorige week had een leraar naar huis gebeld en verteld over een vechtpartij. Echt klote: Dejan en hij hadden zonder het te vragen de fiets van een jongen geleend, die zijn grote broer erbij had gehaald, en er was een gevecht ontstaan. Niemand was gewond geraakt, op wat geschaafde ellebogen na.

'Dat was overdreven. Het is nu allemaal goed.'

'Hm, misschien, maar je weet dat ik bij Saab werk en wat we doen, hè? Dat heb je vorige week met eigen ogen gezien.'

'En?' Hij kon geen preken verdragen.

‘We maken wapens, maar geweld mag je alleen in absolute noodgevallen gebruiken. Toch?’

‘Jaja.’

Ze kwam half overeind in bed, hijgde. Had ze ergens pijn?

‘Ik beloof je één ding...’

‘Wat?’

‘We zullen voor je zorgen. Zolang ik leef, hoef je nooit gewelddadig te zijn, Teddy. Nooit.’

‘Nee.’

‘Je bent geen gewelddadig persoon, schat.’

EEN

1

Teddy

Teddy ging niet meer naar het Stureplan. Voordat hij in de gevangenis had gezeten was het anders geweest, maar dat was alweer heel wat jaren geleden. Het plein was het uitgaanscentrum van het glamoureuze Stockholm, de showarena van nieuw en oud geld, het hoofdpodium waar men zich koesterde in elkaars glorie. Het Stureplan was het circus van jong en oud, de place to be voor de bon vivants. Teddy wist ook nog iets anders: het Stureplan was de belangrijkste interface tussen zijn wereld en de hogere regionen van de maatschappij, een ontmoetingsplaats voor zijn jongens – de zeventienjarige drugsdealers met Louis Vuitton-mutsen – en de drieënveertigjarige junks uit de dure buitenwijken die sneeuw nodig hadden om hun levensstijl vol te houden.

Maar vanavond, toen hij onder het paddenstoelachtige bouwwerk Svampen door liep, dat boven hem uittorende als een herinnering aan de druk waaronder hij leefde, zag hij zichzelf niet meer terug. De mensen waren te jong, niet alleen de meisjes in de te korte rokjes ondanks de kou – die waren hier altijd al geweest – maar ook de andere jonge mensen. Achter de ramen van Sturehof zag hij een mix van gezinnen met kinderen en mannen die meer op hem leken dan op succesvolle financiers: versleten gezichten en goedkope katonnen truien. Saoedische vastgoedinvesteerders waren bezig deze plek te verbouwen; vuile steigers hingen aan de gebou-

wen. Het Stureplan was op zijn retour. Teddy vroeg zich af welke wijken het zouden overnemen.

Om de een of andere reden wilde Ibbe afspreken in een hotel in de buurt. Het was een show. Nooit bang, altijd luxe. 'We gaan een grote vergadering houden op het beste adres,' had hij aangekondigd.

Er waren daarbuiten verschillende oorlogen gaande. Ibbe was bij zoveel conflicten betrokken dat Teddy de tel kwijt was. Een van de wreedste woedde tussen de boss zelf en een gast die Dior Ait heette. 'Een hoerenjong zonder lul,' zoals Ibbe het uitdrukte. Teddy wist wie Dior was; ze hadden samengewerkt onder Kerim Celali, en er was niets mis met die kerel. Bovendien was de politie gevaarlijker dan ooit. De golf van geweld van de afgelopen jaren had de politici onder druk gezet – de ibahesj had toestemming om nieuwe methoden te gebruiken. Afluisteren zonder concrete verdenking van een misdrijf, huizen doorzoeken zonder concrete verdenking van een misdrijf, fucken met de jongens zonder enige verdenking. Elke beweging moest tegenwoordig goed doordacht zijn. Een grote vergadering houden was zowel dom als gevaarlijk.

Schietpartijen en bomaanslagen. Vergeldingen en wraakacties. Het was allemaal waanzin. De politici hadden gelijk. Teddy haatte de korte lontjes van de achttienjarigen die moordden voor de lol. Hij was zo naïef geweest te denken dat alles anders zou worden toen Kerim Celali verdween. In plaats daarvan was het erger geworden. Hij zag het met zijn eigen ogen: lichtung na lichtung, jonger en jonger, wilder en wilder. Degenen die er nu waren hadden niet eens beschaafde grootouders. Ibbe was een van de ergsten. En hij was snel hoogerop geklommen.

Teddy kende zijn plaats in de hiërarchie, stond zeker niet onderaan, had zijn eigen jongens, maar hij was ver van de top verwijderd. Hij moest Ibbe accepteren – als die riep, kwam je.

Op de straathoeken lagen lachgaspatronen en lege ballonnen. Het sneeuwde; grote vlokken vielen als watten uit de lucht. Op een bankje zat een meisje met blond haar lachgas te inhaleren. Haar leven leek ervan af te hangen, zo hard zoog ze aan de ballon. Tegenwoordig ademden de kids lachgas alsof het berglucht was. Hij haatte die troep. Toen viel het meisje op de ijzige grond. Teddy rende naar haar toe.

‘Gaat het?’ Hij schoof zijn handen onder haar hoofd en tilde het voorzichtig op, in een poging contact te maken. ‘Hallo?’

De vrienden van het meisje hadden zich verspreid toen hij aan kwam rennen, zich teruggetrokken, banger voor de gevolgen als ze zouden helpen dan voor de mogelijkheid dat hun vriendin acuut hoofdletsel had opgelopen.

Haar ogen waren vernauwd, en ze was groggy, high van het gas. Emelie had lachgas gekregen tijdens de bevalling; Teddy wist dat het snel uit het lichaam verdween, na slechts een paar seconden roes.

‘Ik ben oké,’ lalde ze. ‘Wie ben jij?’

Tegenwoordig was Teddy een van de grootste importeurs van marihuana in Stockholm. ‘Ik zag je vallen,’ zei hij.

Het meisje leunde op haar ellebogen en probeerde overeind te komen. Ze werd vies. Haar knieën, haar handen, de achterkant van haar rok waren grijs en nat van de sneeuwdrab. ‘Kun je me helpen om bij Sturecompagniet naar binnen te komen? Ik heb er alles voor over.’

Teddy tilde haar op de bank en stak zijn handen in haar jaszakken om de ballonnen eruit te vissen. De patroon zelf was te groot om erin te passen; hij zag dat hij over de straatstenen was weggerold.

‘Je moet die shit niet gebruiken.’ Hij kwam overeind, verzamelde de patroon en de ballonnen en gooide alles in een prullenbak. ‘Jij bent klaar voor vanavond.’ Hij legde een hand op haar schouder. Zijn vingers waren koud. ‘Ga naar huis,’ zei hij.

Mensen hadden zich om hen heen verzameld, ogen wijd open, starend. Hier was het blijkbaar vreemd om iemand te helpen die gevallen was. Het Stureplan was vuiligheid. Stockholm had een vuile, gore ziel.

Emelie had min of meer de banden met hem verbroken. In het begin hadden ze het geprobeerd – niet om samen te wonen of weer een relatie te krijgen, maar ze hadden gecommuniceerd als volwassenen, als verantwoordelijke ouders, en Lucas had een paar weekenden bij hem mogen zijn. Soms haalde Teddy hem zelfs op van de kleuterschool, ging een ijsje met hem halen, de skatebaan uitproberen en eten bij de Thaise wok, om hem een paar uur later weer af te leveren bij Emelie, die dan nog steeds op haar kantoor in Kungsholmen zat met een half opgegeten avondmaaltijd op tafel en overal blocnotes en post-its waar hij niet bij in de buurt mocht komen. ‘Er kunnen namen op staan die je niet mag zien.’

‘Ik ben niet geïnteresseerd in jouw zaken.’

‘Nee? Ik kan het aan je merken, Teddy. Je hebt het niet achter je gelaten.’

Dat was volgens haar zijn probleem. *Hij had het niet achter zich gelaten.*

Ze had geen idee hoeveel gelijk ze had. Haar Teddy-radar gaf iets aan. Ze werkte in de branche, om het zo maar te zeggen, strafrechtadvocaat en zo, maar toch wist ze nog geen tiende ervan. Hij had het écht niet achter zich gelaten.

Ze had het kunnen omarmen. Hij verdiende meer geld dan ooit, had haar en Lucas mee kunnen nemen op reizen waar ze alleen maar van kon dromen, had een groter appartement voor haar kunnen kopen, misschien wel een villa als ze dat liever wilde. Hij had Lucas een goed leven kunnen bieden, maar Emelie wilde alleen maar dat hij het achter zich liet.

Hij zou zichzelf geen geweld aandoen, zichzelf niet verloo-

chenen. Hij ging niet ontrouw worden aan wie hij altijd was geweest. De straat was zijn plek.

Lucas mocht steeds minder vaak in het weekend bij hem blijven slapen. Ze had het niet gelijk ronduit gezegd. *Je mag geen vader zijn. Lucas mag geen vader hebben.* Hij had het toch gevoeld, het hing in de lucht tussen hen bij elk gesprek. Een spanning, iets waarop ze zat te wachten. Een paar maanden later kwam er een brief van een advocaat. *Emelie Jansson heeft het volledig ouderlijk gezag over Lucas. Vanaf nu mag u alleen nog onder toezicht contact hebben met uw zoon.*

Hij had niet gevochten, was niet van plan zo laag te zinken. Hij wist dat ze over een tijdje zou toegeven, hooguit een paar weken, in het ergste geval maanden. Hij vroeg zich af wat deze stap had uitgelokt. Hij hield zich gedeisd, pushte niet, zeurde niet, maar Lucas' geur, zijn lach, zijn kleine hand die de zijne vastpakte wanneer ze naar de boomgaard liepen, zoals Lucas het park met de glijbanen noemde – uiteindelijk werd het verlangen te groot. Hij nam contact op. 'Je bent nu vast wat milder geworden, toch? Kan ik mijn goudklompje dit weekend zien?'

Ze was niet milder geworden. Haar enige reactie was een tekstberichtje op zijn telefoon: *Je moet contact opnemen met mijn advocaat als je je zoon onder toezicht wilt zien.*

Hij begroef de pijn in woede. Hij begroef zichzelf in zijn werk. Tegelijkertijd bonsde er één vraag tegen de binnenkant van zijn schedel: heeft het zo moeten zijn? Fatalisme. Aanleg voor een leven in de misdaad, voorbestemd om het verkeerde pad op te gaan. Het kon hem niet schelen of het door erfelijkheid of omgeving kwam, Teddy vroeg zich alleen af of dit de enige mogelijkheid voor hem was.

Hij dwaalde naar de afgrond in zijn eigen eenzaamheid. Geen Lucas. Geen Emelie. Geen andere vrouw. Zijn zus Linda wilde ook niets met hem te maken hebben; ze dacht dat het zijn schuld was dat haar zoon was vermoord – Nikola

doodgeschoten door een van de jongens van de oude bazen, net zoiets gestoords als al de andere shit die er gebeurde. Een wond die nooit zou helen, een inwendige bloeding die zou blijven pulseren tot de dag dat Teddy hetzelfde lot onderging als zijn neefje.

Er waren al meer dan veertig minuten verstreken. Ibbe liet hen wachten. Het was nog een markering, dat begreep iedereen. Ze zaten opeengepakt op de bank, in fauteuils en op zitkussens in de hotelsuite. Twee jongens zaten zelfs op de grond. Een ander was aanwezig via een videoverbinding vanuit het buitenland. Teddy herkende een aantal van hen. Hij wist dat hun positie in de Stockholmse onderwereld vergelijkbaar was met die van hem. Tien gekken op vijftig vierkante meter gepropt, in opdracht van de grootste gek van allemaal.

Ze moesten moeite doen, dit slikken, zonder zelfs maar te weten waarom Ibbe hen had opgeroepen. Ze hadden hun keuze gemaakt en waren gekomen. Ibbe zou zulke mannen niet vragen om tegenover elkaar te gaan zitten zoals bij een therapie sessie in een zorginstelling als hij het niet serieus meende. Er was een grens: de mannen in de kamer pikten meestal nog geen halve gram shit, en het was slechts een kwestie van tijd voordat een van hen ervandoor zou gaan. De irritatie smeulde als gloeiende briketten. Grijs van as aan de buitenkant, kalm en beheerst, maar als je erin prikte konden ze uit elkaar vallen en alles in brand zetten.

De lucht was benauwd. Teddy keek om zich heen. De gangsters van tegenwoordig waren smalle jongens, mager van te veel roken en spichtige genen. Gezag school niet meer in je fysieke geweldspotentieel, maar in het feit dat je iemand zonder met je ogen te knippen door zijn achterhoofd kon schieten. Spieren waren niet nodig, kracht was niet indrukwekkend, moed was overbodig. Teddy was hier de enige bo-

ven de veertig, misschien wel de enige boven de dertig. Hij was ook de enige witte. Of wit, wit... misschien was wit zijn meer een kwestie van privileges en klasse, een kwestie van hoe je omgeving je zag, hoe je door de maatschappij werd behandeld, hoe je je voelde in de zogenaamd Zweedse, normatieve ruimte.

Teddy's huid was licht, maar zijn ziel was donker. Hij was een rijk man, maar zijn ziel was arm.

Hij voelde zich niet zo ongemakkelijk in de gewone maatschappij als deze jongens – maar hij was een outsider, dat was hij altijd geweest, dat zou hij altijd blijven. Hij voelde zich ook niet thuis tussen deze mannen, hoewel hij wist hoe hij zich moest gedragen.

Hij hield zijn handen op schoot, hoopte dat niemand gewaapend was. Ze hadden strikte instructies gekregen om hun guns thuis te laten. Morgen hield zijn familie een herdenkingsmoment voor zijn moeder. Ze zou zeventig jaar zijn geworden als ze nog had geleefd. De herinnering aan zijn moeders verjaardag was speciaal; het was op die dag, meer dan vijftwintig jaar geleden, dat ze had ontdekt dat ze ziek was. Teddy zag haar voor zich als de dag van gisteren: in bed met haar hand op de zijne, gekleed in de ochtendjas die ze net had gekregen. Hij vroeg zich af of Emelie zou komen met Lucas.

Eindelijk verscheen hij: Ibbe. Slank en slungelig, met mooie lange wimpers. Hij begroette iedereen, beleefd en zacht, maar sprak niemand bij naam aan. Sommigen wilden waarschijnlijk niet dat mensen wisten wie ze waren.

Een van Ibbes mannen haalde een fauteuil uit de slaapkamer. Ibbe plofte erop neer, boog voorover en pakte een clementine van de fruitschaal op de salontafel. Hij pelde hem langzaam en legde de oranje partjes zonder iets te zeggen op een schoteltje. Het was elegant. Een manier om te onderhandelen, om vrede te sluiten, een oude traditie. Het delen

van eten, het creëren van een gevoel van saamhorigheid.

‘Iemand ook een stukje?’ vroeg Ibbe, en hij schoof het schoteltje naar voren. De kleine partjes leken op de zure snoepjes die Nikola vroeger als kind had gegeten. Teddy boog zich voorover en nam een stukje tussen zijn duim en wijsvinger.

‘Vrienden,’ zei Ibbe. ‘We hebben het allemaal goed, alhamdulillah. We verdienen geld, al jullie gezinnen hebben te eten, jullie worden gerespecteerd.’ Zijn Zweeds was zuiver, alleen legde hij soms de klemtoon verder naar achteren in de woorden. Hij kon de gesofisticeerde man spelen als hij dat wilde, geen scheldwoorden, geen straattaal.

‘Maar er zijn uitdagingen,’ ging hij verder. ‘Alles is strenger geworden, dat weten jullie zelf, al die nieuwe wetten die ze de afgelopen twee jaar hebben bedacht. Vorige week hebben die eikels bijvoorbeeld mijn Patek in beslag genomen. Zonder enig bewijs dat ik een misdrijf heb gepleegd.’

Teddy was onder de indruk. Ibbe was pas vierentwintig jaar oud – hij was een gekke, heethoofdige, gewelddadige, extreem gevaarlijke snotaap – maar met deze kwestie leek hij heel nuchter om te gaan. Ook al was het meeste *old news*, het was duidelijk dat Ibbe wist waar hij het over had. Hij gebruikte de juiste woorden, de correcte beschrijvingen.

‘We zijn mannen, geen hoerenjongens,’ hoorde hij iemand zeggen. ‘Ze kunnen ons niet breken.’

Ibbe schoof het schoteltje weer naar hem toe. ‘Neem een stukje van de clementine,’ zei hij alleen, en hij vervolgde: ‘We zijn allemaal mannen, daarom zijn jullie hier. Ze maken ons niet bang met hun straffen en schijterige getuigen. Maar de media maken zich druk, en als de media zich druk maken, worden mensen bang, en als kopers bang worden, kopen ze minder. Alles wordt duurder voor ons. We hebben meer bewakers nodig, meer stash, meer guns, meer vesten, meer steekpenningen. Levertijden worden langer – nou ja, dat weten jullie allemaal al. Communicatie is moeilijk, geen cryp-

tochats meer, die zijn niet te vertrouwen. Dus nu moeten we elkaar op deze manier zien, zoals in *The Wire*. Het kost tijd en tijd is geld.'

Een paar mannen knikten; het meeste van Ibbes praatje sprak voor zich. Behalve misschien dat gedoe met de media, daar hadden ze waarschijnlijk niet aan gedacht.

De politie zou krachtig reageren als ze erachter kwamen dat ze elkaar ergens hadden getroffen. Ze zouden nog meer geobserveerd en afgeluisterd worden. De infiltratie zou geïntensifieerd worden en zich volledig op hen richten.

'We moeten doen wat we kunnen,' zei Ibbe. 'Ik heb een oplossing. Vandaag beginnen we met de onderhandelingen. We gaan beslissen wat van wie is. En als we het eens zijn over de manier waarop we alles verdelen, sluiten we een pact. Iedereen doet zijn eigen ding. Niemand stoort een ander. Niemand pikt andermans klanten. Niemand valt iemand anders aan. We zullen een alliantie vormen.'

Buiten klonk vogelgekrijs, kraaien misschien, welke vogels waren er nog meer in de winter? Teddy kende de namen van maar drie Zweedse vogels: ekster, kraai en meeuw. Van Emelie had hij meer soortnamen geleerd, en namen van paddenstoelen en bomen, planten en dieren, maar de meeste was hij alweer vergeten. Hij was een kind van het beton. Zijn wereld bevond zich niet in de lucht, het bos of de zee. Hij was de vrijste van allemaal, en toch had hij geen ruimte.

Alliantie. Ibbe wilde een alliantie vormen.

De boys in de kamer werden onrustig. Doodsvijanden sloegen hun blik neer, en sommigen mopperden. Dit was ingewikkeld voor hen. Een alliantie?

Aan de muur hing een schilderij: veel naakte mensen die naar iets reikten. Het wonder van leven, geluk en welvaart. Vermoedelijk. Of waren ze ergens voor op de vlucht?

Teddy stuurde zo'n twintig boys aan. Jacub was zijn kapitein, en Ardalan en een paar anderen hadden de leiding op

straat. Het waren prima boys, die minstens een half miljoen per maand verdienden voor zichzelf en evenveel voor hem. Ze zouden hem onvoorwaardelijk steunen, maar een alliantie sluiten met mannen die je in het oog schoten omdat je er toevallig verkeerd mee knipperde was geen kleinigheid. Toch was het geniaal.

Ibbe keek om zich heen. Hij was onverwacht netjes gekleed. Een donker overhemd in een donkere broek met trekkoorden, zonder opvallend logo of sportieve uitstraling. ‘Ik schiet in Adidas maar feest in Gucci,’ had hij ooit gezegd.

De boys praatten, smakten met hun lippen, klakten met hun tong, knikten. Ze begrepen dat het verstandig was om meer samen te werken. Ze realiseerden zich dat hoe stiller ze zich hielden, hoe minder de schijnwerpers op hun werk gericht zouden zijn. Het waren boys die een eer hoog te houden hadden, maar meer nog wilden ze geld verdienen.

Na een uur waren ze klaar. Ibbe stond op. De lichten van de stad glinsterden door de dichtgetrokken gordijnen.

De mannen kwamen overeind, kalm. Allemaal wilden ze *coolness* uitstralen.

Toen de laatste de suite had verlaten, wendde Ibbe zich tot hem. ‘Teddy, wil je met me eten?’

Ze waren in het restaurant van het hotel aan een tafel voor drie personen gaan zitten.

‘Er komt nog iemand,’ zei Ibbe.

‘Ik zie het.’ Teddy vroeg zich af wat Ibbe wilde.

Een vrouw naderde de tafel. Haar lippen waren zo groot als knakworstjes – ze had ze duidelijk laten opspuiten – maar verder zag ze er relatief natuurlijk uit. Ibbe stond op en kuste haar lang.

‘Dit is Evelyne,’ zei hij. ‘We hebben ons gisteren verloofd.’

‘Gefeliciteerd,’ zei Teddy, en hij zwaaide naar de ober. ‘Een fles champagne.’

Ibbe wuifde afwijzend met zijn hand. 'Dat is niet nodig, bro. Ik drink niet als ik werk.'

'Ik dacht dat we klaar waren met de vergadering. Ik wil gewoon op jullie proosten.'

Evelynes donkere huid glinsterde in het gelige licht. Ze leek een paar jaar ouder dan haar verloofde, misschien achtentwintig, negenentwintig. Haar haar was gitzwart en warrig als prikkeldraad, en haar stem was gedempt, bijna niet te horen in het geruis hierbinnen. 'Ja, laten we proosten. Eén glaasje maar.'

Haar opvallende, lichte ogen zouden zelfs zonder al die make-up het verkeer tot stilstand hebben gebracht. Hij vroeg zich af waarom Ibbe haar had meegenomen. Misschien hoorde het bij de show. Ibbe wilde de nieuwe Mr. One zijn.

De ober kwam met een fles Krug aanzetten. De bubbels fonkelden als kleine diamanten.

Ze proostten en bestelden eten; Teddy nam hetzelfde als Evelyne om het menu niet te hoeven lezen. Het was bijna eng hoe snel zijn gezichtsvermogen de laatste tijd achteruit was gegaan, maar hij was niet het type dat een bril droeg. In de beste van alle mogelijke werelden zou Ibbe hem hier hebben uitgenodigd om een nauwere samenwerking tussen hen te bespreken. Teddy had goede inkoopcontacten, maar Ibbe was veel groter. In vergelijking met hem was Teddy een minispeler. In zijn hoofd was Ibbe de boss.

Het ging eigenlijk tegen hun ongeschreven regels in om zich op deze manier samen te vertonen, maar de grote vergadering was een groter risico geweest.

Ibbe veegde zijn mond langzaam af met zijn servet, als tafeletiquette-expert eerste klas, en hief zijn glas. Hij was nu serieus. 'Ik heb geen remmingen. Ik ben ongefilterd, maat.'

'Dat weet ik.'

Teddy beseftte dat hij zijn champagneglas nog steeds vasthield. 'Baas,' zei hij, en hij hief het naar Ibbe en daarna naar Evelyne. 'Wat je daar deed in die suite was machtig. Proost.'

De ober bracht de hoofdgerechten.

‘Ik wil je iets vragen,’ zei Ibbe.

Teddy schoof met over de vloer schrapende stoelpoten dichters naar zijn baas toe en boog zich voorover.

Nu zou hij eindelijk te horen krijgen waarom de baas samen wilde eten. Misschien zou het geroezemoes hier hen beschermen tegen afluisteren, zelfs als er een bug onder het tafelblad zat.

Ibbe legde een hand op Teddy’s achterhoofd, streelde hem bijna. ‘Ik wil dat je Dior omlegt,’ snauwde hij.

Teddy probeerde instinctief zijn hoofd terug te trekken. Maar Ibbes hand was niet langer zacht. Hij hield hem vast.

‘Hij moet weg, ik zweer het, wallah.’ Ibbe gebruikte nu andere woorden. Samen met het gespreksonderwerp veranderde zijn manier van praten, zijn manier van zijn. ‘Hij pist op ons. Hij heeft geen eergevoel.’

Teddy probeerde zijn gezicht af te wenden. Hij wilde dit niet horen. Het conflict tussen Ibbe en Dior was welbekend; ze hadden elkaar over en weer vernederd. Twintig minuten geleden had Ibbe een alliantie gesloten, vrede gebracht in zijn territorium – nu wilde hij oorlog. Teddy wilde zijn ogen dichtknijpen maar bleef zijn baas recht aankijken.

‘Ibbe,’ zei hij, ‘dat leidt alleen maar tot nog meer shit. Het is een slecht idee.’

De baas liet hem los en klonk oprecht verbaasd. ‘Broer, of je doet mee met mijn nieuwe alliantie, of je bent ertegen.’ Een duidelijker ultimatum kon niet gesteld worden.

Fuck.

‘Waarom vraag je uitgerekend mij?’

‘Dat weet je zelf ook wel. Dior vertrouwt niemand, begrijp je? Alleen jij kunt die kleine klootzak naar buiten lokken, alleen jij kunt hem koud maken.’

Dior was ooit een van Celali’s mannen geweest, net als Teddy. Ze waren toen als broers, werkten samen. Nu was Celali

dood, en Ibbe had gelijk: Dior zou Teddy nog steeds vertrouwen. Hij had Dior altijd met respect behandeld.

‘Luister, broer,’ ging Ibbe verder. ‘De voorstad neemt en de voorstad geeft, maar hij blijft een vampier. Hij heeft bloed nodig. Je hoeft niet bang te zijn. Doe gewoon wat ik zeg. Ik zorg voor de rest. Ik heb Dior onder controle. Als je gedaan hebt wat je moet doen, slacht ik zijn business af, pak zijn stash, pik zijn geld. Ik pak alles.’

Teddy keek om zich heen. Kon iemand dit horen?

De entrecote op het bord voor hem zag er heerlijk uit, maar hij had geen trek meer. Evelyne was wel begonnen met eten; ze sneed haar vlees voorzichtig aan. Aan een van haar vingers glinsterde een steentje ter grootte van een kikkererwt. In haar ogen glinsterde iets anders, al wist hij niet wat die glinstering betekende.

Hij moest hieronderuit zien te komen, nee zeggen. Dit was gestoord. Het was veel te gevaarlijk. Teddy had zelf iets opgebouwd, en hij verdiende geld als nooit tevoren. Hij ging dat niet allemaal verpesten vanwege Ibbes fragiele mentale gesteldheid.

‘Doe je het of niet?’

Teddy schoof zijn stoel naar achteren. Hij hoefde geen bevelen van Ibbe aan te nemen. Hij sloot zijn mond en stond op. ‘Broer?’ Ibbe keek vragend. Veeleisend. Dwingend.

Teddy onderdrukte een zucht.

Ibbe pakte zijn hand. ‘Ja of nee?’

Teddy trok zijn arm weg en zette een paar stappen achteruit. ‘Ik los het op,’ was alles wat hij zei.

Het was Ibbe *who called the shots*. Hij had de echt grote contacten, hij deed de orders uit. Als Teddy dit kon oplossen, zou Ibbe de zaken voor hem een stuk gemakkelijker kunnen maken.

Op tafel stond een onaangeroerde entrecote. Teddy had het eten niet eens aangeraakt.

Hij had honger en was dronken.

Hij stapte de nacht in.

Fuck. Fuck. Hij had nee moeten zeggen tegen Ibbe, maar het was te verleidelijk geweest om zijn samenwerking met de boss uit te bouwen. Uitdagend, dreigend. Teddy was het gewend om te gaan met agressieve, provocerende machomanen – Ibbe was een ander ras, beleefder maar moeilijker te weerstaan.

Dit deel van de Grev Turegatan was donker. Het feestgedruis en de gekleurde lichtjes bevonden zich een paar straten verderop.

Hij liep weer naar het Stureplan toe.

Het probleem was niet alleen dat Dior een mannetjeswolf was, een dodelijk sluw roofdier dat moeilijk te vangen zou zijn. Het échte probleem was dat Teddy Lucas had – hij kon niet zomaar alles doen, de bak indraaien was ondenkbaar. Toen realiseerde hij zich: hij wilde niet zomaar alles doen. Zelfs als hij zeker zou weten dat hij kon doen wat Ibbe hem vroeg zonder gepakt te worden, wilde hij Dior niet doden.

Hij stak de Humlegårdsgatan over, en het rumoer uit de kroegen werd luider. Rechts van hem had je de luxe autohandel met de grote ramen; de auto's binnen waren verlicht en gepolijst. De ontwikkeling van dit land was een belediging voor zijn vader. Bojan had hard gewerkt tot zijn vijftenzestigste, maar de belastingdienst en de eenzaamheid hadden alles opgevreten, terwijl meer dan de helft van de miljardairs van het land hun fortuin geërfd had. Wat hadden zij gedaan om de laagste belastingdruk in de westerse wereld te verdienen, behalve dat ze uit de juiste poes waren geboren?

Bij de Riddargatsbacken nam het geluid af. Inwendig kalmeerde Teddy niet. Hij kreeg het nog steeds warm bij de gedachte aan de opdracht van Ibbe.

De kleine verhoogde uitsparing bij de garagedeuren was in

schaduwen gehuld. Een geluid trok zijn aandacht, en hij luisterde.

Hij liep die kant op.

Daar, zes of zeven meter verderop, lagen twee mensen naast elkaar op de grond, een jonge vrouw en een man. Instinctief wist Teddy wie het meisje was. De man ging rechtop zitten, met een mobiele telefoon in zijn ene hand, en nu zag Teddy wat hij met zijn andere hand probeerde te doen. Hij had hem onder haar rok. Hij filmde terwijl hij haar molesteerde. Het was het meisje met de lachgasballon.

Teddy was in drie lange stappen bij hen. Ze leek weer helemaal van de wereld.

De man keek op. Hij was ook jong, misschien achttien, negentien jaar oud, goed gekapt, scheiding opzij.

Teddy schopte hem in zijn gezicht. Hij herkende het geluid van een neus die brak, hoorde tanden kletteren op het asfalt. Het geschreeuw van de vent hoorde hij niet.